

KONTRAST

KOWLOON
Anja Marković

Copyright © 2016 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

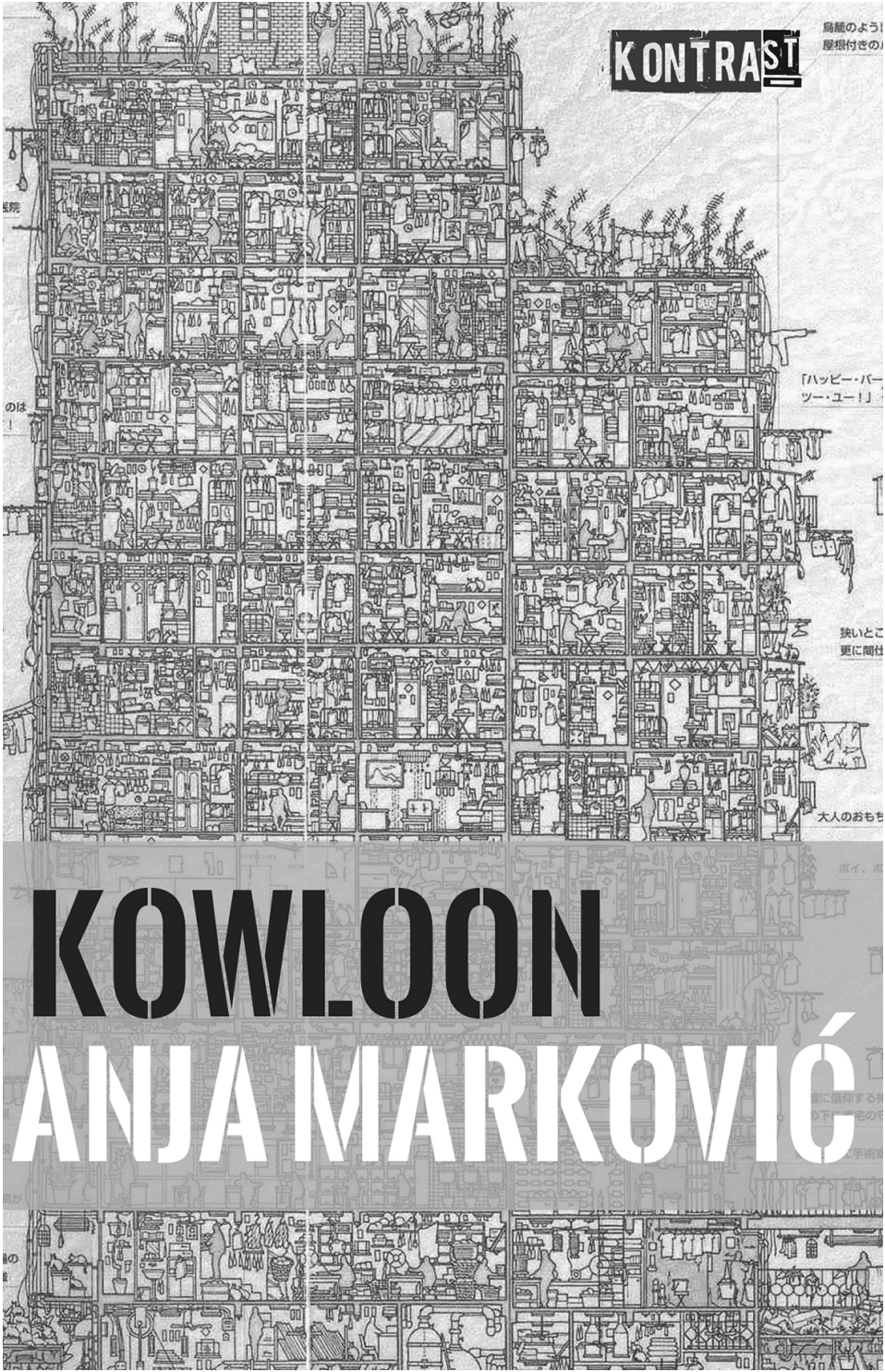
Urednik:
Vladimir Manigoda

Lektura i korektura:
Danilo Lučić

Dizajn korica:
Jelena Lugonja

Štampa:
Karganović d.o.o.

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo
www.glif.rs

KONTRAST

鳥籠のよう
屋根付きの

「ハッピー・パー
ツ・ユー！」

狭いとこ
更に間仕

大人のおもち

ホイ、ホ

屋に展開する
り下...老のバ
...手術室

It was a very complex place, difficult to generalise about, a place that seemed frightening but where most people continued to lead normal lives

Ian Lambot, *City of Darkness*

I
KOPNO JE.

OPRADNO STANJE TELA

Ovo mesto straha zove se *Kowloon*
i njegova dobro organizovana ljubav
ne poznaje granice.
Tesno je i stišano:
šaputanja su ispresecana
dugim, tamnim linijama
i strast se nikada ne vidi,
ali na prigušenim prozorima
uvek će se sušiti
stidljiva, intimna groznica.

Noći su posebno melodične:
glave se kotrljaju ispod kreveta, dečji glasovi grebuckaju
po kori zaleđenih jajnika, niz stepeništa teku psinke
– tresak, ispod već sedmi dan iseljavaju
desetočlanu porodicu iz cipelnika.

U lobanjama gore hartije.

Bacio si opušak kroz prozor, a trebalo je sebe
i nikada nećeš zaspati:
ekseri su uvek pravilno raspoređeni u dušecima,
a ravnodušnost – nepodnošljiva i zaglušujuća.

Ali i ovde nešto raste:
oči po vratima cevastih hodnika,
rastu dečje strnjike na krovovima,

(predveče tihi čistači savesti
stružu sa dna zaigrale leševe).
Rastu tesnaci i bezizlazi ulica,
kratkovidost prozora.
Velike mašine unose trunje vazduha,
nema svetlosti nema smisla,
u lavirintu poštanskih sandučića
sahranjeni su milioni.

Iako su kapije uvek otvorene
odavde se ne izlazi:
pod nadzorom tromog straha
zazidani smo u zamašćen vazduh.
Kopno je.
I nemoj da misliš
da je grad, *Kowloon*.
To je ponor nagona, opsadno stanje tela.
A negde se svet natapa kišom
i iz zemlje niču hlebovi.

LAKO ZAPALJIVA PARANOJA

Na ivici si uvek između dva ponora, kolenke-kašike
dok dokonno klatiš noge na zidiću.
U tebi su veći prostori, njihova večernja svežina
nemilosrdno pritiska dlanove
kao da će probiti utrobu, prosuti se u noć
u reke nad krovovima, u trule voćnjake neba.

Periferija je centar nepravilnosti,
osim kada kažeš: *Kowloon*,
i smrt je tako lako dostupna
iako su ratovi tek našminkani jubileji
ljuska uvijena u svetlost, ko biljke mrtvih baka suše se
kože, puste fabrike proizvode
leševе jako malih životinja
i mrdaš dokle god iz tebe kulja katran
– sve pokarano, sve spaljeno,
u želucu stanuje gramofon, ali se igla malo zaglavila
redovi prinudno pripijenih
njihovi kaputi predsmrtnih boja,
tamni lastiši podočnjaka o koje se saplicu,
osmeh umesto kusura,
zakon o prirodnoj smrti i lako zapaljiva paranoja,
da, ovde isuviše miriše na tikve,
na ustajalost,
raspadanje.

Osvrnućeš se, patetičan ko klasje:
zbogom vinogradi,

zbogom tople porodične grobnice,
orhideje na prozoru,
fabrički radnici poezije, automati za bliskost
i čokoladice.

Ivice su svuda,
a jutro se nikome nije dogodilo.

WATERBOY

sagoreo je u vodi

stišan dečko bistrih očiju, novog šušlavca
lovio je skakavce u preriji
sricao: na-cii-o-na-lii-zam je
u oss-nno-vi

cecinu lice koje se gužva i širi
hram koji se ruši i vaskrsava
na uposlenom bicepsu
uglađenom od znoja

gledao ih je toliko dugo i trava ga je prerastala
godine bez leta, go-lo-do-mor,
blok je mirisao na zapršku, nepopravljivo,
ali on se probudio zdrav i odlučan:
po koži mu je izbijala politika.

tih godina voleo je pravdu, sise i kokain
i svega je bilo premalo

oči su tanjiri prepuni žudnje, oči su rafinerija,
ravnicu po kojoj divovske vetrenjače
u tišini melju vazduh, kosti, perje

sagoreo je u vodi
vredni mali mikser udavljen
u sopstvenim virovima

gasi glavu o hladne fasade
i puni kofe, šake obavija o drške,
prelazi milijarde stepenika kroz krvotok,
dobar dečko,
baštenski radnik u meni.

ZIDOVI ZATALASANIH MREŽA

Melanholija se mrcvari po nebu,
i volela bih da smo narodno pozorište
a ne „6 i 400“, da su nam nagoni
pitomi predeli Toskane,
a ne Kaluđerica.

Melanholija je, i nešto mnogo veće
zlokobno prilazi s leđa.

Možda je do praznih kašika, a možda se
nikada nije dogodilo. Svejedno,

gusto i neprohodno
nahvatalo se po prozorima

sve slobode sveta slile se

u jezero na grudima,

a oči porasle od gladi

i svuda je bila

vlaga,

ali ne i voda,

vlaga,

ali ne okean.

Sanjali smo reke nad gradovima,

a krv nam se pretvorila

u margarin.

VIŠI SPRATOVI NASILJA

Reka je retka pojava, mada postoje biljke
neprirodnih boja, horizont pun ničega,
neprijatno glasan smeh,
i milion njegovih odjeka
zaglavljenih između usta
dve smrznute ribe na stolu.
Ona je rame puno modrina,
kost, nakostrešen beli samojed.
Za njim su šaputali:

*Prigodan čovek,
kao sa reklame za šumu.*